

Lindring, svigtede Fortrøstningen ham, og han vendte nu alt sit Haab mod Doktorens Bistand. Han stillede sig ud paa Flisetrappen og lyttede med tilbageholdt Aandedræt, . . . men ikke mindste Lyd naaede hans Øre. Han gik omkring Gavlen og følte sig i Mørket frem gennem den store, tilgroede Have, indtil han kom op paa en lille Jordhøj, hvorfra man om Dagen kunde overse Kyndløse-Vejen helt ud til Mosegrænsen i Vest. Med bankende Hjerter stirrede han ud i den mørke Nat i Haab om at skimte Skæret af en sig nærmende Lygte, . . . men Jord og Himmel smeltede sammen for hans Øjne uden et Lyspunkt.

Og som han stod overfor dette gravsorte Mørke, dette ubarmhjertige Mulm, der havde slukket alle Stjerner og ligesom udslettet Vejene, hvorfra Hjælpen skulde komme til hans lidende Barn, var det pludselig for ham, som om han saae dybt ind i det uendelige Verdensrum og indtil dettes yderste Grænser kun fandt rugende Mørke og Kulde og gabende Tomhed. Som et Menneske, for hvem det svimler ved Synet af en Afgrund, der har aabnet sig for dets Fod, slog han Hænderne for sit Ansigt og udstødte halvhøjt og som i Vildelse:

„Gud! . . . Min Gud! . . . Hvor er du?“

. . . Først henimod Morgen kom Doktoren. Forsinkelsen skyldtes et Uheld, som Niels og Søren havde haft paa Udturen, idet de havde kørt Vognen saa dybt i Grøften, at de maatte vække nogle nærboende Folk for at faa den op igen.

Da Doktoren havde kastet et Blik paa Guttens, gav han ham uden yderligere Undersøgelse et Moskuspulver, hvorefter Barnet næsten øjeblikkelig fik Ro. Det stive Legeme slappedes efterhaanden, Øjelaagene sank i, og Søvnens indfandt sig. Emanuel, Hansine og Lægen sad i flere Minutter tavse omkring den lille Seng og saae paa, hvorledes Guttens sædvanlige, taalmodige Udtryk langsomt vendte tilbage i det fortrukne Ansigt. Lampen